

DEMUS GÁBOR

DEMUS GÁBOR (1974) Budapest

nagymamám tartott a tévé távirányítójától,

olyan nyolcvan éves koráig nem ódzkodott a technikai újdonságoktól, 20. századi parasztként élete javát végigkísérte az érdeklődő hozzászokás: bicikli, autó, busz, távcső, villany, kombájn, a vasút, ipari szállítás, hadászati szállítás, ipari emberszállítás, katonák, ágyúk és deportáltak *(tarnócról egy boltos házaspárt vagoníroztak be, a falubeliek nem szerették, „kivagyinak” tartották*

őket, „de vagonba terelni?”, „nem ereszkedtek le a parasztokhoz”, „sok borzalom ért mindenkit”, „később sem gondoltunk velük”), mozdonyok evolúciója (egész halvány emlék, még utaztam gőzössel, nem szabadott kikönyökölni, a kupé párkányán megült a korom), rádió, műtrágya, matador/DDT, tévé, telefon, az is nagy dolog volt, abba kiabált, nem hitte el a közvetlenséget. aztán, hogy távolról bekapcsol valamit, még elsajátította, föl-le tudta magának venni a hangerőt, de ennél tovább nem merészkedett.

(ahol nem láthatták, leguggolt pisilni, süldő lány volt, egy erdőszélen dolgoztak a brigáddal, két fiatal határőr lépett elő a fák közül, belepíriáltak mindhárman, elkérte az egyik távcsövét, *„képzeljétek, az lpyot olyan közel hozta, mint a mellem”),* számát se tudom újabb és újabb fölfedező rácsodálkozásainak. először nem is hittem el, hogy nem érti, miként kellene hangolni sávokat, világosítani, kontrasztolni a képernyőt. mint egy diák, bólogatott szikra nélkül

(megelégette az újat),

minden mást vitt, ahogy addig, alkalom szerint az öltözködést, tisztálkodást, már nyáron hozatta a tűzifát, főzött, különösen nagy odaadással, ha jöttünk. s még miattunk sem mulasztotta el a vasárnapi misét, *hol* legfőképp értünk imádkozott *(még/már gyerekként megkérdeztem, mit gyón meg),* hogy türelmetlen, hogy indokolatlanul megszid –, *(erről is jó lett volna többet tudni, s miként rendezte el anyám ateizmusát?)* nemegyszer sürgetett bennünket hazaindulásra, ha föltartottuk a szertartás előtti készülődésben.

megérett az idő, hogy kérdezzek visszafelé,

ott volt, s bár tudtam, hogy kérdezni mindenki lekési a nagyanyját, én is lekéstem.

már a több száz éves fa is *eget rengető*

gondolat, de a több ezer éves, embertelen
bizonytalanság.

ki lépdelt arra?, ki hevert
alatta?, lénye milyen lét
a világban?, milyen élő lét az, mely belegyökeresedvén
a földre évezredekkel megelőzte Krisztust? aki,
akár a valódi hír, munkál.

„Súlyosbíva azt, ami amúgy is.”, 2015.02.06.